

POSTANOWIENIE

26 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 26 września 2023 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi J. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z 8 października 2020 r., XXVII Ca 868/20,
wydanego w sprawie z powództwa M. W.
przeciwko J. K.
o zapłatę,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 8 października 2020 r. pozwanego J. K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Orzeczenie niezgodne z prawem, to orzeczenie niewątpliwie sprzeczne
z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie
przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco
błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie
wymaga głębszej analizy prawniczej. Niezgodność z prawem rodząca
odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa musi zatem mieć charakter
kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku
orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności (zob. wyrok Sądu

Najwyższego z 28 lutego 2018 r., sygn. akt II CNP 21/17, postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2022 r., I CNP 8/22).

Celem wstępnej oceny skargi jest wyeliminowanie skarg oczywiście bezzasadnych, które bez konieczności wnikliwej analizy prawnej powinny być oddalone. Oczywiście bezzasadność skargi, jako kryterium wyłączenia zachodzi wówczas, gdy powołane podstawy skargi już przy pierwszej ocenie pokazują, że faktycznie nie ma możliwości ich uwzględnienia, ponieważ nie miały miejsca, albo nie mogły mieć wpływu na kształt orzeczenia. Nie ma zatem potrzeby prowadzenia szerokiej analizy prawnej i dokonywania pogłębionego badania trafności zaskarżonego orzeczenia, w odniesieniu do zastosowania prawa i jego wykładni. Ocena zasadności skargi polega na antycypowaniu niejako roli sądu, który orzekałby co do istoty sprawy z powództwa skarżącego o wynagrodzenie szkody wyrządzonej wydaniem prawomocnego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2015 r., V CNP 57/14, postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2022 r., I CNP 8/22).

W sytuacji, gdy z bezpośredniego oglądu sprawy wynika, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia byłaby oddalona, trzeba przyjąć, że jest ona oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2014 r., I BP 10/13, postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2022 r., I CNP 8/22).

Zarzuty skargi dotyczą w przeważającej części oceny ustaleń, na których Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie. Tymczasem zgodnie z treścią art. 424⁴ k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Przedstawiony w skardze wywód prawny nie zawiera natomiast argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo, że zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania przepisów prawa. Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego nie wskazuje też na możliwość stwierdzenia naruszenia przepisów prawa materialnego czy też przepisów postępowania, znajdujących zastosowanie w sprawie, w stopniu oczywistym i rażącym.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

M.L.

[ms]